

La plaça de la Vila s'omple en els actes per la Lluita contra el càncer de mama organitzats dissabte

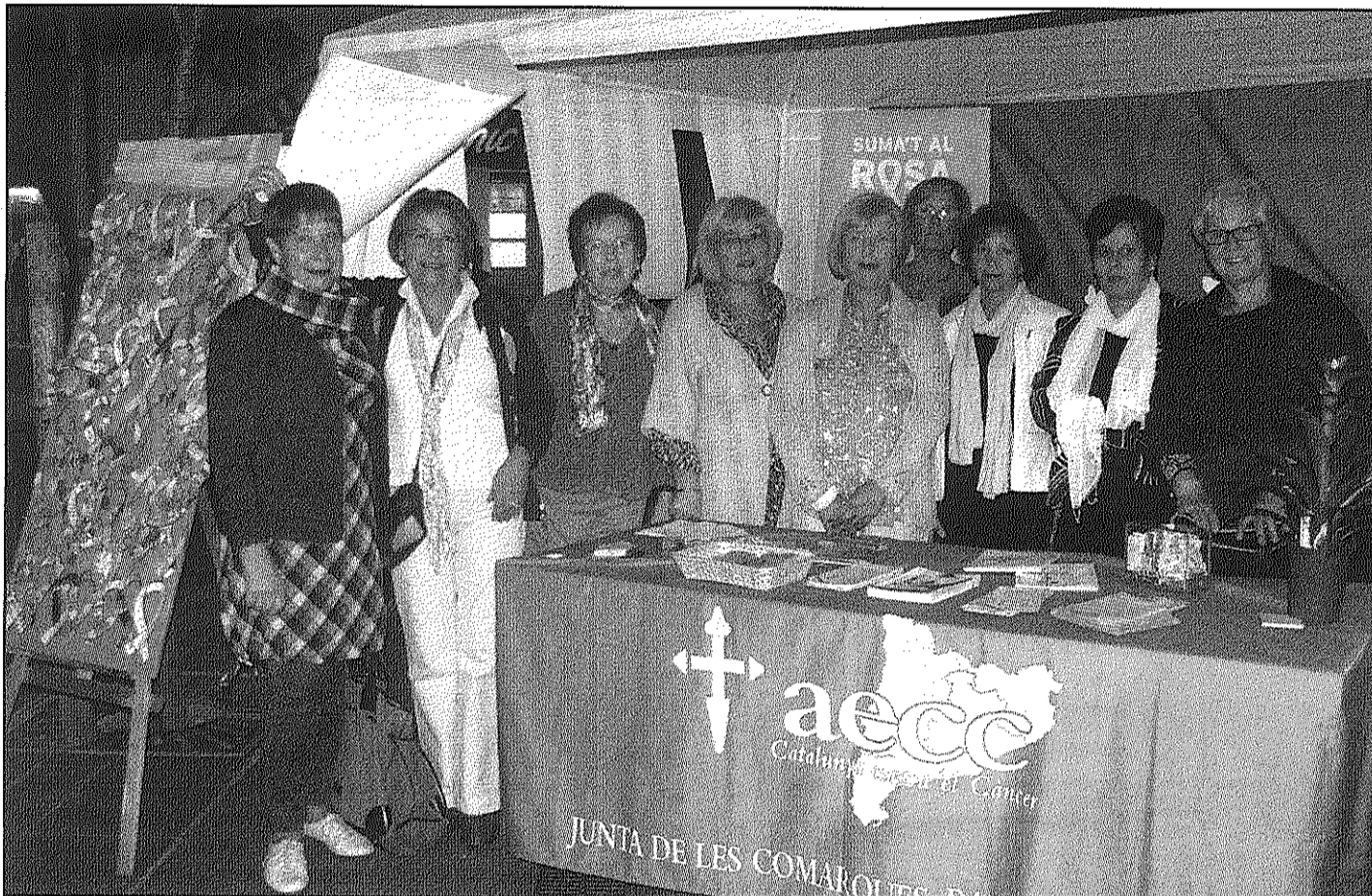
■ Geganters, Bastoners i Ajuntament donen suport a la iniciativa de la secció local de Catalunya Contra el Càncer

REDACCIÓ
Sant Celoni

La plaça de la Vila de Sant Celoni es va omplir de gom a gom aquest dissabte a la tarda per participar a la diada de Lluita contra el càncer de mama, un acte organitzat per la secció local de Sant Celoni de Catalunya Contra el Càncer. L'entitat va instal·lar una paradeta a la plaça on es facilitava informació sobre la malaltia, com també es posaven llacets de color de rosa i es va muntar una taula on els nens podien pintar llaços contra el càncer i penjar-los en una pissarra.

La vicepresidenta de la secció local de Sant Celoni, Maria Antònia Fontanillas, es va mostrar molt satisfeta pel transcurs de la jornada, ja que al matí també es va fer una xerrada sobre el càncer de mama en què hi van assistir moltes dones del municipi que havien patit la malaltia, va afirmar Fontanillas. "Ens hem sorprès molt de veure com tantes dones del nostre poble han sofert càncer de mama", va afegir.

L'estand a la plaça va ser concorregut per molta gent durant tota la tarda i Fontanillas deu aquest fet a que "la

La junta local de Catalunya Contra el Càncer va organitzar una multitudinària jornada per sensibilitzar contra el càncer de mama (AIBM)

gent està molt conscientada" i això firma, "és bo per prevenir la malaltia" i va assegurar que "el càncer es pot curar". A la tarda, la campanya de Lluita contra el càncer també va comptar

amb la col·laboració dels gegants de Sant Celoni i la Colla Bastonera del Casal Quico Sabaté que van posar la festa i la música a la diada, que també va estar acompanyada per la jornada de tastet

de tapes que celebrava el gremi de restauradors i va amenitzar els presents fins a la il·luminació de la façana de l'Ajuntament de color rosa com a culminació de la jornada.

En aquest sentit, Fontanillas va explicar que "ha anat bé lligar les dues activitats perquè uns i altres ens n'hem beneficiat i ha fet que vinguis més gent a la plaça".

■ Concert del Trobador de Rovellons al Rústic

El singular personatge que encarna el celoní Jordi Pujol, el Trobador de Rovellons, serà avui, divendres, 21 d'octubre, al restaurant Can Rústic de Sant Celoni per oferir un concert als usuaris d'aquest restaurant situat a l'avinguda de l'Hospital. L'esdeveniment començarà a les 10 del vespre i els interessats a assistir-hi poden reservar taula prèviament al telèfon 93 867 14 92. Amb el seu singular vestuari i amb la barretina al cap, el Trobador de Rovellons farà passar una bona estona als assistents amb temes de sempre com 'A l'estiu tota cuca viu!' o 'Jo sóc un freak', acompanyats de les últimes composicions. REDACCIÓ.

■ L'Esplai projecta diumenge un concert d'André Rieu

Sant Celoni. Aquest diumenge, 23 d'octubre, l'Esplai de la gent gran de Sant Celoni oferirà ball i una projecció audiovisual al seu local. Serà a dos quarts de 6 de la tarda quan a la sala gran de l'entitat es farà un ball que estarà amenitzat pel solista Marcelo i, en paral·lel, a la sala polivalent, es projectarà el Concert d'André Rieu. La sessió de ball es repetirà dijous, 27 d'octubre, amb l'acompanyament musical del solista Moncayo. REDACCIÓ.

EN PRIMERA PERSONA FERRAN CATARINEU (fcatarineu@hotmail.com)

'De la inexistència de España'

El títol "De la inexistència de España" no és meu: l'he manllevat d'una obra de l'escriptor i periodista Juan Pedro Quiñero que he rescatat de la meua biblioteca on dormia des de 1998. En Quiñero, per diverses circumstàncies, no sempre del seu grat, ha viatjat molt. Va néixer a Totana (Múrcia) i ha viscut a Palma del Río (Córdoba), Almansa (Albacete), Caldetes, Madrid on va treballar en projectes de la Junta d'Energia Nuclear i va començar a escriure, també a París i com a corresponsal diplomàtic a diversos països europeus, als Estats Units, Rússia, l'Orient Mitjà, l'Amèrica llatina... A *De la inexistència de España* fa una reflexió del problema, per ell capital, del mestissatge de les llengües que s'hi parlen, les diferents cultures i religions, la realitat d'una Espanya molt diversa, molt plural, molt diferent de la que institucionalment se'ns presenta. Molt dur en alguns passatges "Espanya es un cadáver en lo nacional y en lo internacional...", és molt crític en l'acció espanyola més enllà dels Pirineus: "¿Qué se debe a Es-

paña? Desde hace dos siglos, desde hace cuatro, desde hace seis, ¿qué ha hecho por Europa?" i gran admirador de Pla i dels noucentistes recorda fins a quin punt "...el Estado que hacia llamarse España era la expresión militar i policial de una ficción inexistente...". A través de la literatura, Quiñero ens descobreix una Espanya molt plural amb grans diferències entre unes "regions" i altres.

Tot això, i més, em recordà una curta estada en terres andaluses i per això he rescatat el llibre del prestatge on dormia. Mitjançant l'anècdota també podem arribar a la categoria. Dues anècdotes, doncs. La primera de fa tres o quatre anys (el temps passa molt de pressa). El dia del Pilar ens trobàvem la meua dona i jo, de passada, fent turisme, a Roquetes de Mar. Naturalment vam voler visitar l'església de Nuestra Señora del Rosario (de poc valor arquitectònic i artístic, per cert, llevat del retaule de l'altar major). La plaça que hi ha al davant de l'església estava plena de

militars de diferents cossos, oficials i números de la guàrdia civil, oficials de la marina, de l'aire i naturalment de l'exèrcit de terra, la gran majoria lluint medalles (mai havia vist tants quilos de metall en condecoracions, sigui dit amb el degut respecte doncs no tinc dubte de que eren ben merescudes, però l'abundància et sorprenia). Vam intentar entrar a l'església per una porta lateral però estava tant atapeïda com un metro de la línia ú un feiner a les vuit del matí: impossible entrar. Llavors vaig recordar que el 12 d'octubre és la festa de la Guàrdia Civil. Vet aquí la gentada, a dins i a fora. Passejàrem carrer amunt i vam trencar per un d'estret, de cases d'una sola planta i molt baixes, típicament andaluses, pobres, portal al mig i dues finestres amb reixa; la porta d'una d'elles estava oberta, amb una cortina tirada cap un costat, entrada i menjador en una sola peça on, just a la paret del davant penjaven un calendari amb la fotografia d'una Verge i, als costats, un retrat del general Franco i un l'altre de José Anto-

nio. Em vaig fregar els ulls: semblava que havia pujat a la màquina del temps i m'havia transportat als anys cinquanta del segle passat. Vaig recordar la insistència del president Pujol en el fet diferencial, i també el llibre de Juan Pedro Quiñero. Era un altre món, un altre país.

Aquest any hi hem tornat. Aquest any ja recordarem que el 12 d'octubre és la festa de la Guàrdia Civil. Ens vam curar en salut i, situats ben aviat a l'últim banc, gaudirem de tota la cerimònia. Ben aviat va entrar un grup de dones —una coral—, lluint el típic vestit andalús amb farbalans de color rosa, un parell de xicots portant sengles tambors i va començar una missa rociera, cant flamenc amb lletra religiosa, castanyoles i percussió, mai vista per mi: em va agradar. Diferent. Cada terra fa sa guerra, diuen. La homilia molt patriòtica, molt. En acabar la missa algú del davant va cridar "viva la Virgen del Pilar" i a l'església va retrunyir el "viva" dels assistents, seguit d'un "viva la Guàr-

dia Civil" i el retruny del "viva" dels feligresos va ser encara més entusiasta. Tot seguit un aplaudiment general, impensable a casa nostra. Fets diferencials d'en Pujol. Un altre país. Volia més informació: al costat meu una dona alta, guapa, elegant, va estar callada tota la missa, tan sols es va permetre aplaudir al final. Li pregunto, no li pregunto... Em decideixo. Però no va poder informar-me gaire.

- Perdona senyora, estoy gratamente sorprendido por la ceremonia y quisiera saber más. ¿Podría usted darme información, detalles que se me escapan?

- Em sap greu, en sé tant com vostè. Els he sentit parlar en català. Sóc de Manresa, el meu marit és guàrdia civil.

La resta de la conversa ja no té interès. Sortírem per la porta lateral: el carrer estret amb les cases petites i els retrats d'en Franco i el José Antonio ja no hi eren. S'hi havia construït un bloc de pisos.